

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 17. prosince 2012 v trestní věci obžalovaných Mgr. ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■, a Ing. ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■, *t a k t o*:

Odvolání obžalovaného Mgr. ■■■■■ ■■■■■ a státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 2. července 2012 č. j. 6T 65/2009 – 2625 se podle § 256 trestního řádu zamítají.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech byl obžalovaný Mgr. ■■■■■ ■■■■■ uznán vinným trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 trestního zákona na tom skutkovém základě, že jako předseda představenstva ■■■■■ ■■■■■ nemocnice, a. s. se sídlem ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ IČO ■■■■■ (dále ■■■■■ za kterou měl podle § 194 odst. 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, jednat a spravovat její majetek s odbornou péčí a péčí řádného hospodáře, a zároveň jako manažer podle manažerské smlouvy uzavřené s ■■■■■ ■■■■■ nemocnicí, a. s., dne 3. 1. 2006, dle které se mimo jiné zavázal plnit povinnosti vyplývající z funkce osobně, s náležitou odbornou péčí, dle svého nejlepšího vědomí a prosazovat při výkonu funkce zájmy zaměstnavatele, ve druhém pololetí roku 2006 v úmyslu umožnit finanční prospěch spol. ■■■■■ ■■■■■ a. s. se sídlem ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ IČ: ■■■■■ na úkor ■■■■■ vyjednal v ■■■■■ nevýhodné podmínky pro nákup zdravotnického materiálu od spol. ■■■■■ ■■■■■, s. r. o. se sídlem ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, IČ: ■■■■■ prostřednictvím spol. ■■■■■ ■■■■■ a. s., neboť při jednání se spol. ■■■■■ ■■■■■, s. r. o., výslovně požadoval, aby zdravotnický materiál byl dodáván cestou distributorské společnosti ■■■■■ ■■■■■ a. s., přestože znal prodejní ceny spol. ■■■■■ ■■■■■, s. r. o., a mohl zdravotnický materiál pro ■■■■■ nakoupit přímo od spol. ■■■■■ ■■■■■, s. r. o., za výhodnějších podmínek, následně spol. ■■■■■ ■■■■■ a. s., v období roku 2007 nakoupila od spol. ■■■■■ ■■■■■, s. r. o., 36 stentů (stent koronární krytý SIROLINE kód ■■■■■ za celkovou částku 2.109.240,- Kč a poté tentýž materiál ve stejné skladbě sortimentu a stejném množství přefakturovala ■■■■■ v období roku 2007 za 2.343.600,- Kč, obžalovaný Mgr. ■■■■■ při vědomí podmínek nákupu, jakož i skutečnosti, že ■■■■■ a. s., vykazovala zdravotní péči hrazenou v paušální platbě, v postavení předsedy představenstva ■■■■■ a. s., tyto akceptoval, a tím umožnil spol. ■■■■■ ■■■■■ a. s., obohatit se o částku 234.360,-Kč na úkor ■■■■■ a ve stejné výši způsobil ■■■■■ a. s., škodu.

Za popsané jednání okresní soud jmenovanému obžalovanému uložil podle § 255 odst. 1 trestního zákona trest odnětí svobody ve výměře deseti měsíců, jehož výkon podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří roků.

Při rozhodování o vině a trestu okresní soud aplikoval trestní zákon č. 140/1961 Sb., účinný do 31. 12. 2009 (dále jen trestní zákon, případně dřívější trestní zákon).

Napadený rozsudek ve své odsuzující části obsahuje i výrok o náhradě škody. Okresní soud postupem podle § 228 odst. 1 trestního řádu zavázal obžalovaného Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] k povinnosti uhradit poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnici, a. s. se sídlem [REDAKCE] [REDAKCE] škodu v částce 234.360,- Kč. Se zbytkem svého nároku na náhradu škody byla uvedená poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Týmž rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech byl obžalovaný Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěn obžaloby Okresního státního zástupce v Karlových Varech sp. zn. 4 ZT 6/2009 pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona, jehož se měl dopustit ve spolupachatelství s další osobou tím, že jako člen představenstva [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnice, a. s. se sídlem [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] IČO [REDAKCE] (dále [REDAKCE] za kterou měl podle § 194 odst. 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, jednat a spravovat její majetek s odbornou péčí a péčí řádného hospodáře, a zároveň jako manažer podle manažerské smlouvy uzavřené s [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnicí, a. s., dne 3. 1. 2006, dle které se mimo jiné zavázal plnit povinnosti vyplývající z funkce osobně, s náležitou odbornou péčí, dle svého nejlepšího vědomí a prosazovat při výkonu funkce zájmy zaměstnavatele, ve druhém pololetí roku 2006 v úmyslu umožnit finanční prospěch spol. [REDAKCE] [REDAKCE] a. s. se sídlem [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] IČ: [REDAKCE] na úkor [REDAKCE] vyjednal v [REDAKCE] nevýhodné podmínky pro nákup zdravotnického materiálu od spol. [REDAKCE] [REDAKCE], s. r. o. se sídlem [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE], IČ: [REDAKCE] prostřednictvím spol. [REDAKCE] [REDAKCE] a. s., neboť při jednání se spol. [REDAKCE] [REDAKCE], s. r. o., výslovně požadoval, aby zdravotnický materiál byl dodáván cestou distributorské společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] a. s., přestože znal prodejní ceny spol. [REDAKCE] [REDAKCE], s. r. o., a mohl zdravotnický materiál pro [REDAKCE] nakoupit přímo od spol. [REDAKCE] [REDAKCE], s. r. o., za výhodnějších podmínek, následně spol. [REDAKCE] [REDAKCE] a. s., v období od 5. 9. 2006 do 18. 10. 2007 nakoupila od spol. [REDAKCE] [REDAKCE], s. r. o., zdravotnický materiál za celkovou částku 6.217.185,76 Kč a poté tentýž materiál ve stejné skladbě sortimentu a stejném množství přefakturovala [REDAKCE] v období od 1. 11. 2006 do 5. 11. 2007 za 8.743.170,10 Kč, kdy podmínky nákupu obžalovaný [REDAKCE] spolu s další osobou jako členové statutárního orgánu [REDAKCE] akceptovali a tím umožnili spol. [REDAKCE] [REDAKCE] a. s., obohatit se o částku 2.525.984,34 Kč na úkor [REDAKCE] a ve stejné výši způsobili [REDAKCE] a. s., škodu. Podle okresního soudu nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

V návaznosti na zprošťující výrok byla poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnice, a. s. se sídlem [REDAKCE] [REDAKCE] ve vztahu k obžalovanému Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] podle § 229 odst. 3 trestního řádu odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti uvedenému rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] a státní zástupce. Jmenovaný obžalovaný je zaměřil do výroku o vině a potažmo i do výroků o trestu a náhradě škody odsuzující části rozsudku, státní zástupce odvoláním brojil proti odsuzující i zprošťující části rozsudku.

Obžalovaný Mgr. █████ █████ v odvolání zdůvodněném jeho obhájcem vyjádřil názor, že okresní soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, vedle toho ve věci existují pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a napadeným rozsudkem byla také porušena ustanovení trestního zákona.

Obhajoba předně namítá, že celá záležitost má, respektive může mít charakter nanejvýš obchodněprávního sporu, který by neměl být řešen prostředky trestního práva. V této souvislosti odkazuje na nálezný Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 469/2002, podle něhož „je zcela nepřipustná praxe, kdy se standardní civilní vztahy na úkor jednoho z jejich účastníků řeší prostředky trestního práva, neboť tímto způsobem dochází k znerovnoprávnění osob v jejich vzájemných vztazích a k neúčtě orgánů veřejné moci k rovnosti občanů, tedy porušení článku 1 Listiny základních práv a svobod i článku 1 Ústavy České republiky“.

Obhajoba má za to, že okresní soud měl posoudit jednání obžalovaného ve světle významných objektivních okolností z hlediska míry nebezpečnosti případu pro společnost, tedy z hlediska ustanovení § 3 odst. 2, odst. 4 trestního zákona. Podle obhajoby se projednávaný případ vyznačuje řadou zcela zřejmých a v podstatě nesporných okolností, které ve svém komplexu umožňují učinit spolehlivý závěr, že kriminalizace ve veřejném zájmu není namístě, jelikož případ nedosahuje k tomu potřebného stupně společenské nebezpečnosti, respektive protože jde ve své podstatě o soukromý majetkový spor mezi █████ █████ nemocnicí, a. s., a bývalým předsedou představenstva, k jehož řešení naprosto postačují prostředky civilního práva. Podle názoru uvedeného v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 5Tdo 897/2005 přitom platí, že „v právním státě je nepřipustné, aby prostředky trestní represe sloužily k uspokojování subjektivních práv soukromoprávní povahy, nejsou-li vedle toho zcela nezpochybnitelně zjištěny všechny předpoklady vzniku trestněprávní odpovědnosti. Právní řád, byť vnitřně diferencovaný, tvoří jednotu, a proto je vedle naplnění formálních (objektivních a subjektivních) znaků a materiálního znaku trestného činu třeba při aplikaci jednotlivých ustanovení a institutů trestního práva zvažovat i princip trestní represe jako posledního prostředku – ultima ratio. Porušení ustanovení smlouvy jednou z jejích stran nelze proto pokládat bez dalšího za podvodné jednání (či obdobný majetkový trestný čin). Princip subsidiarity trestní represe totiž vyžaduje, aby stát uplatňoval prostředky trestního práva zdrženlivě, to znamená především tam, kde jiné prostředky selhávají nebo nejsou efektivní“.

V další pasáži odvolání obhajoba poukazuje na skutečnost, že i přes obsáhlost odůvodnění napadeného rozsudku jsou v něm důkazy popsány toliko v obecné rovině a není zřejmé, jakými úvahami se okresní soud řídil při jejich hodnocení, respektive na základě jakých konkrétních důkazů učinil okresní soud závěry, které jsou v odůvodnění zmíněny. Z pohledu ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu je tak napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť jeho odůvodnění neobsahuje výklad skutečností, které nalézací soud vzal za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Napadené rozhodnutí také zcela postrádá to, jakým způsobem se okresní soud vypořádal s námitkami obhajoby. Takový postup je vadný a odporuje pravidlům, která garantují obžalovanému právo na spravedlivý proces.

Napadený rozsudek vychází z několika předpokladů, jejichž existence ovšem podle mínění obhajoby z provedeného dokazování nevyplývá a vyplynout ani nemohla. Především nebylo prokázano, že by █████ █████ nemocnice, a. s., mohla předmětné stenty

nakoupit přímo od společnosti [REDACTED] [REDACTED], s. r. o., za výhodnějších podmínek, než za kterých tento zdravotnický materiál kupovala od společnosti [REDACTED] [REDACTED] a. s. Žádný důkazní prostředek totiž nepotvrdil hypotézu (a o nic jiného než o hypotézu v daném případě podle obhajoby nejde), že by kupní cena stentů byla v inkriminovanou dobu shodná pro oba subjekty, tedy že by společnost [REDACTED] [REDACTED], s. r. o., prodala tentýž konkrétní stent ve stejný okamžik za shodných podmínek jak [REDACTED] [REDACTED] nemocnici, a. s., tak i společnosti [REDACTED] [REDACTED] a. s. Obhajoba na tomto místě připomíná závěry znaleckého posudku Ing. [REDACTED] [REDACTED] podle kterých v daném období obvyklá cena stentu činila částku 65.000,- Kč včetně DPH (čili 62.000,-Kč bez DPH). Tato cena odpovídá ceně, za kterou stenty pořizovala od [REDACTED] [REDACTED] a. s., [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, a. s. Výslovně lze tedy říci, že cena, za kterou [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, a. s., pořizovala předmětné stenty, odpovídala obvyklé ceně v místě a čase. To je významné jak z hlediska úvahy o výši způsobené škody, tak i z hlediska posouzení objektivní stránky trestného činu.

Okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku sice vychází ze sdělení společnosti [REDACTED] [REDACTED], s. r. o., podle něhož zmíněná společnost dodávala údajně stenty za ceny od 49.600,- Kč až do 62.000,- Kč bez DPH. I pokud by tyto údaje byly pravdivé, pak je naprosto zřejmé, že společnost [REDACTED] [REDACTED], s. r. o., měla obchodní politiku takovou, že prodávala různým zákazníkům za různé ceny. Jedná se ostatně o běžný obchodní postup společností všude na světě. V daném případě však podle sdělení výše zmíněné společnosti, z něhož vycházel nalézací soud, dosahoval cenový rozdíl u stentů rozmezí 12.400,- Kč bez DPH, což vyjádřeno v procentech přesahuje 25-ti procentní diferenci. Není a nemůže být tedy nikde dáno, že by [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, a. s., nabývala stenty od společnosti [REDACTED] [REDACTED], s. r. o., za ceny stejné, za které je kupovala zrovna společnost [REDACTED] [REDACTED] a. s.

Obhajoba dále cituje obsah ustanovení § 255 odst. 1 trestního zákona o trestném činu porušování povinnosti při správě cizího majetku a návazně zdůrazňuje, že celá konstrukce napadeného rozsudku spočívá v tom, že obžalovaný Mgr. [REDACTED] [REDACTED] měl umožnit společnosti [REDACTED] [REDACTED] a. s., obohacení, které bylo za pomoci znaleckého posudku vyčísleno částkou 234.360,- Kč. Taková úvaha však neodpovídá skutkové podstatě trestného činu podle § 255 trestního zákona, která výslovně předpokládá škodu na svěřeném majetku. Nelze souhlasit se závěrem okresního soudu, podle něhož výše škody [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, a. s., se rovná výši „obohacení“ společnosti [REDACTED] [REDACTED] a. s.

Za neprokázanou považuje obhajoba i další okolnost tvrzenou napadeným rozsudkem, totiž že obžalovaný znal „podmínky nákupu“, tedy podmínky, za kterých předmětné stenty kupovala [REDACTED] [REDACTED] a. s., od společnosti [REDACTED] [REDACTED], s. r. o. V této části je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť nejen z jeho výroku, ale ani z odůvodnění není zřejmé, z čeho by mohla být taková znalost obžalovaného dovozována, ale především je naprosto nelogické domnívat se, že by tyto dva subjekty prozradily svá obchodní tajemství (mezi které údaje o ceně patří) konečnému odběrateli. Jediné, co obžalovaný mohl znát, je obvyklá cena zdravotního materiálu na trhu. K té již bylo ovšem výše řečeno, že cena, za kterou [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, a. s., kupovala stenty, korespondovala s cenou obvyklou. Pokud se v napadeném rozsudku uvádí, že společnost [REDACTED] [REDACTED], s. r. o., preferuje přímé dodávky, pak obhajoba zdůrazňuje, že před navázáním obchodního vztahu jmenované společnosti se společností [REDACTED] [REDACTED] a. s., společnost [REDACTED] [REDACTED] s. r. o., nedodávala do [REDACTED] [REDACTED] nemocnice přímo. Stejně tak poté, co ze

strany [REDACTED] [REDACTED] nemocnice došlo k ukončení spolupráce se [REDACTED] [REDACTED] a. s., společnost [REDACTED] [REDACTED], s. r. o., do [REDACTED] [REDACTED] nemocnice přímo nedodává, respektive dodává zboží v podstatně menším objemu, než dodávala v minulosti prostřednictvím [REDACTED] [REDACTED] a. s.

Obhajoba vytýká okresnímu soudu rovněž okolnost, že se nevypořádal s námitkou doloženou lékařskou zprávou, podle níž významnější část kalendářního roku 2007 byl obžalovaný v pracovní neschopnosti, neboť prodělal závažnou operaci hlavy. Těžko tudíž v době, kdy byl hospitalizován v nemocnici v [REDACTED] mohl „atrahovat rozhodnutí o odběru kardiomateriálu od [REDACTED] [REDACTED] výlučně na svou osobu“ a podepisovat objednávky, jak se dovozuje v napadeném rozsudku. Tyto závěry okresního soudu jsou tak vyloučeny objektivními skutečnostmi.

Přestože se okresní soud ve svém rozhodnutí zmiňuje o dvou odlišných způsobech úhrady spotřebovaného kardiomateriálu zdravotními pojišťovnami, pominul podle názoru obhajoby reálný průběh a sled věcí. V roce 2006 platilo tzv. „dorovnávání úhrady“, z čehož okresní soud dovodil, že [REDACTED] [REDACTED] nemocnice obdržela od zdravotních pojišťoven plné úhrady, proto jí nevznikla žádná škoda. Pro rok 2007 pak platil princip tzv. „paušální úhrady“, z čehož okresní soud dovodil, že vykázaná cena stentu neovlivnila výši úhrady zdravotní pojišťovnou a tudíž nákupní cena stentu ovlivnila náklady nemocnice a tím i její vnitřní rozpočet. K uvedenému ovšem obhajoba konstatuje, že přesné nastavení parametrů úhrad zdravotnického materiálu zdravotními pojišťovnami pro rok 2007 vyplynulo až z uzavřených rámcových smluv, jejichž podmínky byly projednávány až v samotném roce 2007, přičemž k podpisům rámcových smluv došlo až zhruba v polovině tohoto roku. Daná skutečnost má význam z hlediska subjektivní stránky, neboť obžalovaný podstatnou část roku 2007 vycházel z předpokladu, že i pro rok 2007 budou platit principy shodné s rokem 2006, kdy [REDACTED] [REDACTED] nemocnice dostávala od zdravotních pojišťoven vždy plné úhrady kupních cen předmětných stentů.

S poukazem na všechny výše rozebrané argumenty tak obžalovaný Mgr. [REDACTED] [REDACTED] uzavřel odvolání návrhem, aby Krajský soud v Plzni postupem podle § 258 odst. 1 písm. b) až e) trestního řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a návazně sám ve smyslu § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl tak, že jej při aplikaci § 226 písm. a) trestního řádu zproští podané obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je stíhán. Alternativně pak obžalovaný navrhl, aby odvolací soud po zrušení napadeného rozsudku věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupce v odvolání podaném v neprospěch obou obžalovaných vyjadřuje v první řadě nesouhlas se skutečností, že okresní soud ve skutkové větě výroku o vině odsuzující části svého rozsudku oproti podané obžalobě uvedl pouze jeden sortiment nakupovaného zboží. V rámci obchodního styku mezi společnostmi [REDACTED] [REDACTED], s. r. o., a [REDACTED] [REDACTED] nemocnicí, a. s., cestou distributorské společnosti [REDACTED] [REDACTED] a. s., přitom docházelo k dodávkám i jiného zboží, které také bylo bezdůvodně navyšováno tak, jak je specifikováno v podané obžalobě, přičemž v době od 5. 9. 2006 do 18. 10. 2007 nakoupila [REDACTED] [REDACTED] a. s., zboží od společnosti [REDACTED] [REDACTED], s. r. o., za částku 6.217.185,- Kč a totéž zboží pouze přefakturovala v době od 1. 11. 2006 do 5. 11. 2007 [REDACTED] [REDACTED] nemocnici, a. s., v částce 8.743.170,10 Kč, aniž se zbožím jakýmkoliv způsobem nakládala, neboť zboží bylo společností [REDACTED] [REDACTED], s. r. o.,

dodáváno přímo do ██████████ ██████████ nemocnice, a. s. Tímto jednáním došlo k poškození ██████████ ██████████ nemocnice, a. s., o rozdíl v nákupní a prodejní ceně v celkové částce 2.525.984,34 Kč.

Pokud okresní soud vzal v úvahu pouze jeden dílčí výrobek z dodávaného sortimentu, pak podle státního zástupce neodpovídá zjištěná výše vyčísleného rozdílu skutečně způsobené škodě ██████████ ██████████ nemocnici, a. s. Obžaloba vycházela z prostého matematického rozdílu stanoveného na součtu a rozdílu faktur vystavených mezi výrobcem (společností ██████████ ██████████, s. r. o.) a prostředníkem (██████████ ██████████ a. s.) a dále mezi prostředníkem (██████████ ██████████ a. s.) a konečným spotřebitelem (██████████ ██████████ nemocnicí, a. s.) v konkrétním časovém období. Naproti tomu znalecký posudek zpracovaný v dané trestní věci se zaměřil pouze na účtování koronárního stentu. Z tohoto úhlu pohledu není v napadeném rozsudku řešena problematika dalšího fakturovaného materiálu, který je specifikován v jednotlivých fakturách, ačkoliv i tento materiál byl dodáván na základě předem úmyslně dojednaného nákupního modelu, který byl pro ██████████ ██████████ nemocnici, a. s., značně nevýhodný a který záměrně dojednali oba obžalovaní. Dojednání kontraktu mezi společností ██████████ ██████████, s. r. o., a společností ██████████ ██████████ a. s., oběma obžalovanými podle mínění státního zástupce vyplývá z důkazní situace, zejména z výpovědi svědka Ing. ██████████ ██████████. Z výpovědi dalších svědků je pak zřejmé, že vyjednaný postup byl nestandardní, neboť společnost ██████████ ██████████, s. r. o., preferuje přímé dodávky do zdravotnických zařízení.

Státní zástupce zastává názor, že za vyjednání výše zmíněného modelu zásobování kardiocentra ██████████ ██████████ nemocnice, a. s., jsou odpovědni oba obžalovaní. Vedoucí roli měl sice obžalovaný Mgr. ██████████ ██████████ nicméně Ing. ██████████ ██████████ byl také zainteresován do vyjednávání, přičemž oba obžalovaní byli informováni o jednotlivých objednávkách, které jim byly z kardiocentra přeposílány. Obžalovaný Ing. ██████████ ██████████ z titulu svého pracovního zařazení (tedy jako ██████████ ██████████ podle organizačního řádu mimo jiné odpovídal za řízení společnosti v ekonomické oblasti, tj. za řádné hospodaření jemu podřízených celků a řídil hospodaření s finančními prostředky, přesto však akceptoval dodávky zdravotnického materiálu do ██████████ ██████████ nemocnice, a. s., „ad hoc“, neboť ██████████ ██████████ nemocnice, a. s., neuzavřela se společností ██████████ ██████████ a. s., žádnou rámcovou smlouvu o dodávkách zboží.

Státní zástupce dále připomíná, že společnost ██████████ ██████████ a. s., byla zřízena pouze pro dodávání zdravotnického materiálu do ██████████ ██████████ nemocnice, a. s. Ve vedení zmíněné společnosti figurovaly osoby nemající žádný zájem o prosperitu firmy a také nevydávaly žádná strategická rozhodnutí, když hlavní aktivity v souvislosti s dodávkami zdravotnického materiálu vyvíjel svědek Ing. ██████████ který v dané době nebyl ani zaměstnancem společnosti a který navíc poskytl společnosti adresu svého rodinného domu jako sídlo společnosti. Z uvedeného vyplývá, že společnost ██████████ ██████████ a. s., měla sloužit toliko pro získávání finančních zdrojů v souvislosti s navýšením cen zboží, přičemž tato společnost se zbožím nijak nemanipulovala a neměla s ním žádné náklady, neboť zboží bylo přímo dodáváno od výrobce, tedy od společnosti ██████████ ██████████, s. r. o., a to do ██████████ ██████████ nemocnice, a. s., přičemž ██████████ ██████████ a. s., neměla žádné sklady ani k dispozici. Vzhledem ke skutečnosti, že zakladateli společnosti ██████████ ██████████ a. s., byly tytéž osoby, které zakládaly společnost ██████████ ██████████ a. s., za níž byli do vedení ██████████ ██████████ nemocnice, a. s., nominováni oba obžalovaní, lze dovodit,

že prosazení společnosti [redacted] [redacted] a. s., jako dodavatele bylo předem připraveno, a to i s ohledem na blízké rodinné vazby mezi obžalovaným Mgr. [redacted] [redacted] a členkou představenstva společnosti [redacted] [redacted] a. s., [redacted] [redacted] (jedná se o tchýni jmenovaného obžalovaného). Rovněž předmět podnikání týkající se živnosti nákup, skladování a prodej zdravotnických prostředků byl přijat na valné hromadě společnosti [redacted] [redacted] a. s., dne 31. 10. 2006 a následujícího dne byla uzavřena smlouva se společností [redacted] [redacted], s. r. o., o odběru kardiomateriálu, ačkoliv první odběry proběhly již před uzavřením této smlouvy.

S přihlédnutím k výše uvedeným okolnostem má státní zástupce za prokázané, že oba obžalovaní naplnili skutkovou podstatu trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona. Proto závěrem svého odvolání navrhl, aby Krajský soud v Plzni napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a návazně věc vrátil Okresnímu soudu v Karlových Varech k novému projednání a rozhodnutí.

K odvolání státního zástupce se prostřednictvím svého obhájce vyjádřil obžalovaný Ing. [redacted] [redacted]. Zastává názor, že jednotlivé argumenty státního zástupce jsou vytrženy z kontextu, respektive nesplňují požadavek na pečlivé uvážení všech okolností případu jednotlivě, ale zejména v jejich souhrnu. Naproti tomu okresní soud tomuto požadavku zákona plně vyhověl a řádně zhodnotil všechny důkazy jak jednotlivě, tak zejména v jejich souhrnu. Z tohoto důvodu je rozhodnutí okresního soudu podle přesvědčení obžalovaného zcela zákonné a odpovídá i kaucele spravedlnosti.

Hlavním argumentem státního zástupce, ze kterého vychází při tvrzení, že obžaloba byla podána důvodně, a požaduje i odpovídající rozsudek, je poukaz na svědeckou výpověď Ing. [redacted] [redacted]. Sám okresní soud ve svém rozsudku ovšem konstatoval, že výpověď tohoto svědka je ve vztahu k obžalovanému Ing. [redacted] [redacted] značně neurčitá a nekonkrétní. S tímto závěrem podle obhajoby nelze než souhlasit, a to zejména s ohledem na skutečnost, která vyplynula ze srovnání výpovědi tohoto svědka v přípravném řízení s jeho nejistým chováním a výpovědí při hlavním líčení v konfrontaci nejen s obžalovaným Ing. [redacted] [redacted] respektive jeho obhájcem, ale i s výpověďmi dalších svědků, a to MUDr. [redacted] a Ing. [redacted]. V přípravném řízení totiž Ing. [redacted] [redacted] jako svědek výslovně uvedl, že „první schůzka za účelem sjednání předmětného nákupního modelu proběhla s pány [redacted] a [redacted] v [redacted] .... zúčastnil se jí Ing. [redacted] a já za [redacted] [redacted]“. Při hlavním líčení pak tento svědek konstatoval, že ke sjednání daného nákupního modelu proběhly minimálně dvě schůzky, přičemž na každé z těchto schůzek byl se svým vedoucím, jednou s [redacted] [redacted] a poté s [redacted] [redacted]. Ovšem [redacted] [redacted] a [redacted] [redacted] při hlavním líčení jako svědci jednoznačně potvrdili, že těchto schůzek se Ing. [redacted] [redacted] nezúčastnil, neboť ho vůbec neznají. V této části je proto výpověď Ing. [redacted] [redacted] o kterou se opírá státní zástupce v odvolání, podle přesvědčení obhajoby nevěrohodná, jak správně dovodil i okresní soud, a to pro svou absolutní rozpornost s výpovědí nejen obžalovaného Ing. [redacted] [redacted] ale zvláště s výpověďmi svědků [redacted] a [redacted]. K tomuto závěru – tedy že schůzky, na které byl sjednáván nákupní model, nebyl Ing. [redacted] [redacted] přítomen – odpovídá ostatně i závěrečné vyjádření samotného Ing. [redacted] [redacted] na straně 11 protokolu z hlavního líčení ze dne 27. 1. 2010, kde tento svědek v samém závěru své výpovědi zpochybňuje své původní tvrzení, že sjednávání tohoto nákupního modelu byl přítomen i obžalovaný Ing. [redacted] [redacted].

Uvedenou interpretaci kruciálních důkazů ve vztahu ke zproštění obžalovaného Ing. [REDACTED] [REDACTED] obžaloby je odvolací argument státního zástupce plně vyvrácen, což již plně dovodil i okresní soud. Tento závěr je podle přesvědčení obhajoby v souladu i se svědeckou výpovědí Mgr. [REDACTED] která měla předmětné dodávky za společnost [REDACTED] [REDACTED], s. r. o., na starosti a která potvrdila, že obžalovaného Ing. [REDACTED] [REDACTED] nezná, jakož i se svědeckou výpovědí Ing. [REDACTED] který za společnost [REDACTED] [REDACTED] a. s., jednal s [REDACTED] [REDACTED] nemocnicí, a. s., a který při hlavním líčení výslovně potvrdil, že nikdy žádnou objednávku podepsanou obžalovaným Ing. [REDACTED] [REDACTED] neobdržel a že kromě jednání s Mgr. [REDACTED] [REDACTED] jednal o dodávkách do [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, a. s., s dalším členem představenstva a rovněž vrcholovým manažerem [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, a. s., MUDr. [REDACTED] který však ve věci nebyl obviněn (podobně jako [REDACTED] Nemocnice [REDACTED] [REDACTED] a člen představenstva [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, a. s., MUDr. [REDACTED] jenž kritizovaný nákupní model posvětil fakticky tím, že inkriminované faktury jako schvalující osoba s konečnou platností nechal proplatit).

Podle obhajoby také bylo prokázáno, že obžalovaný Ing. [REDACTED] [REDACTED] se nijak nepodílel na akceptaci předmětného nákupního modelu, tedy na schvalování úhrad za nakupovaný materiál formou podepisování příslušné faktury. Bylo jednoznačně prokázáno, že akceptaci těchto úhrad prováděli výhradně pracovníci Nemocnice [REDACTED] [REDACTED] (ekonomického odboru této nemocnice), nikoliv akciové společnosti [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, jak vyplynulo nejen ze znaleckého posudku Ing. [REDACTED] [REDACTED] ale zvláště z kruciálního listinného důkazu, jímž je příkaz ekonomického ředitele č. [REDACTED] o účetnictví pro rok 2007, z jehož přílohy č. 4 je zřejmé, že v poslední kolonce na předtisku košilky faktury, a to zcela dole vpravo, je odpovědnost za provedení úhrady a účetní operace jednoznačně určena řediteli nemocnice, což v praxi na všech předmětných fakturách bylo realizováno podpisem buď MUDr. [REDACTED] nebo MUDr. [REDACTED] v jeho zastoupení.

Obhajoba dále zdůrazňuje, že obžalovaný Ing. [REDACTED] [REDACTED] se stal v rámci běžného pracovního poměru jedním z manažerů [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, a. s., a plně na něj dopadaly zejména a především pracovněprávní předpisy. V této souvislosti se obžalovaný vyjadřuje k odvolacímu argumentu státního zástupce, podle něhož „z titulu svého pracovního zařazení – ekonomický ředitel - podle organizačního řádu mimo jiné odpovídal za řízení společnosti v ekonomické oblasti, tedy za řádné hospodaření jemu podřízených celků“, a to tak, že odkazuje na judikát R 25/2008 i na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29Odo 1262/2006 a 8Tdo 124/2005, jakož i na komentář k trestnímu zákoníku. Ve světle těchto judikátů i komentáře se jeví výše uvedený argument státního zástupce, podle kterého ekonomický ředitel odpovídá paušálně a generálně za vše, co se týká hospodaření, jako zcela lichý. Je totiž nutno v tomto konkrétním případě rozlišit, co je hospodaření akciové společnosti a co je hospodaření Nemocnic [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] které jsou samostatně hospodařícími subjekty, a jaká je konkrétní pracovněprávní odpovědnost ve vztahu ke konkrétnímu popisu pracovní činnosti určitého pracovníka, jež vyplývá z organizačního řádu. Právě proto, že Nemocnice [REDACTED] [REDACTED] byla samostatně hospodařícím subjektem s vlastní ekonomikou, vlastním ekonomickým odborem a vlastní odpovědností za dosažené ekonomické výsledky, podepisoval s konečnou platností faktury za kardiomateriál vystavené [REDACTED] [REDACTED] a. s., k proplacení právě nejvyšší manažer Nemocnice [REDACTED] [REDACTED] tedy ředitel tohoto samostatného hospodářského subjektu MUDr. [REDACTED] Proto se také po konečném podpisu MUDr. [REDACTED] tyto faktury zakládaly v účtárně Nemocnice [REDACTED] [REDACTED] a nebyly dále postupovány vedení [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, a. s., a to

v souladu se shora citovaným příkazem ekonomického ředitele č. [REDACTED]. Jednalo se totiž o kardiomateriál používaný výlučně pro potřeby kardiocentra Nemocnice [REDACTED] [REDACTED] které bylo organizační jednotkou interního oddělení téže nemocnice, a tento zdravotnický materiál neměl žádný vztah přímo ke [REDACTED] [REDACTED] nemocnici, a. s. Daný kardiomateriál tudíž nemohl spadat do schvalovací kompetence obžalovaného Ing. [REDACTED] [REDACTED]

Obhajoba připouští opodstatněnost té argumentace státního zástupce, v níž je poukazováno na existenci některých pochybných okolností ve vztahu společností [REDACTED] a. s. – [REDACTED] [REDACTED] a. s. – [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, a. s., a to ve spojitosti s avizovanými příbuzenskými vztahy, případně některými patrně nastrčenými osobami. Avšak jak jednoznačně deklaroval okresní soud, tyto skutkové okolnosti ve vztahu k obžalovanému Ing. [REDACTED] [REDACTED] nejsou nijak relevantní. Jmenovaný obžalovaný se s těmito skutkovými okolnostmi seznámil až v rámci studia shromážděného spisového materiálu v průběhu a při ukončení vyšetřování, tedy až v rámci nynějšího trestního řízení.

Vzhledem k výše uvedenému tak obžalovaný Ing. [REDACTED] [REDACTED] považuje shrnutí důkazní situace okresním soudem, jak je obsaženo na poslední straně odůvodnění napadeného rozsudku, za velmi korektní, přiléhavé a odpovídající všem skutkovým okolnostem, které byly v trestním řízení zjištěny a prokázány. Proto uzavřel své vyjádření požadavkem, aby odvolání státního zástupce bylo jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Krajský soud v Plzni z podnětu řádně a včas podaných odvolání obžalovaného Mgr. [REDACTED] [REDACTED] a státního zástupce přezkoumal postupem podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, i správnost postupu v řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Přezkoumával proto napadený rozsudek v celém rozsahu, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.

V řízení, jež předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, byla dodržena všechna v úvahu přicházející zákonná ustanovení, a to včetně těch, jejichž účelem je zabezpečit realizaci práva obžalovaných na obhajobu a řádné objasnění věci. Okresní soud si v nalézacím řízení také obstaral a procesně bezvadně provedl dostatek důkazů, aby ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ostatně odvolatelé ve svých opravných prostředcích žádné procesněprávní námitky ani neuplatnili, rovněž nepolemizovali s rozsahem uskutečněného dokazování. Provedené důkazy pak okresní soud hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu jednotlivě i v jejich souhrnu a na jejich základě dovedl odpovídající skutkové a návazně i právní závěry.

Při odůvodnění svého rozsudku pak okresní soud v zásadě respektoval ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu a dostatečným způsobem vysvětlil, které skutečnosti vzal za prokázané, z jakých důkazů přitom vycházel, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení trestního zákona v otázce viny. Lze připustit, že některým okolnostem projednávaného případu – zejména těm právním, když důkazní situace ve věci byla celkem jednoznačná - se mohl věnovat důkladněji a na některé námitky obhajoby mohl reagovat podrobněji, nicméně tyto dílčí nedostatky v argumentaci právní mohl napravit vlastním postupem krajský soud. Z uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek lze v některých směrech označit snad za obtížněji přezkoumatelný, tato okolnost

však není důvodem, aby byl ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušen a věc byla vrácena okresnímu soudu. Neobstojí proto námitka obžalovaného Mgr. [REDACTED] [REDACTED] o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Podstatou projednávaného skutku bylo, že [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, a. s. (dále jen [REDACTED] [REDACTED] nemocnice), zdravotnický materiál pro oddělení intervenční kardiologie uváděný na trh společností [REDACTED] [REDACTED], s. r. o. (dále jen společnost [REDACTED]), nekupovala přímo od této společnosti, nýbrž prostřednictvím společnosti [REDACTED] [REDACTED] a. s. (dále jen společnost [REDACTED] [REDACTED] ačkoliv mohla realizovat přímý nákup za výhodnějších podmínek, v důsledku čehož docházelo k obohacování společnosti [REDACTED] [REDACTED] která [REDACTED] [REDACTED] nemocnici prodávala zdravotnický materiál za vyšší ceny, než za jaké jej koupila od společnosti [REDACTED] [REDACTED], a současně [REDACTED] [REDACTED] nemocnici vznikala majetková škoda ve výši významné z hlediska trestního práva. Podle obžaloby popsany nákupní model vyjednaly a následně i akceptovali a realizovali oba obžalovaní, kteří jako členové představenstva měli zákonem uloženou i smluvně převzatou povinnost opatrovat a spravovat majetek [REDACTED] [REDACTED] nemocnice.

Na podkladě provedeného dokazování není pochyb o tom, že stíhaný skutek se v zásadě stal, tedy že byl sjednán a posléze i realizován shora uvedený nákupní model zdravotnického materiálu pro oddělení intervenční kardiologie [REDACTED] [REDACTED] nemocnice. Otázkou však bylo, zda tento skutek byl spáchán za okolností, které zakládají zákonné znaky trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 trestního zákona, a zda na něm způsobem zakládajícím trestněprávní odpovědnost participovali obžalovaní.

I podle názoru krajského soudu lze na naznačenou otázku v případě obžalovaného Mgr. [REDACTED] [REDACTED] odpovědět kladně. Předně je nesporné, že jmenovaný obžalovaný byl v rozhodné době předsedou představenstva a výkonným ředitelem [REDACTED] [REDACTED] nemocnice a v této pozici měl obchodním zákoníkem uloženou i manažerskou smlouvou převzatou povinnost opatrovat a spravovat majetek uvedeného subjektu. Bylo také spolehlivě prokázáno, že právě tento obžalovaný rozhodl o zapojení společnosti [REDACTED] [REDACTED] jako prostředníka mezi společností [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] nemocnicí, při jednáních mezi [REDACTED] [REDACTED] nemocnicí a společností [REDACTED] [REDACTED] dokonce tímto zapojením prostředníka podmiňoval odběr zdravotnického materiálu pro oddělení intervenční kardiologie. Z takového jednání obžalovaného – i přes jeho popěrné stanovisko – jednoznačně usvědčují především svědecké výpovědi představitelů společnosti [REDACTED] [REDACTED], o jejichž věrohodnosti není důvod mít jakékoliv pochybnosti. Rovněž lze z provedených důkazů bez důvodných pochybností dovodit, že obžalovaný si musel být vědom, že vstup společnosti [REDACTED] [REDACTED] jako prostředníka mezi [REDACTED] [REDACTED] nemocnicí a společností [REDACTED] [REDACTED] bude pro [REDACTED] [REDACTED] nemocnici znamenat vyšší nákupní ceny dodávaného kardiomateriálu. Oporou pro tento závěr není jen logika věci (je-li materiál nakupován přes prostředníka, který materiálu neposkytuje v žádném směru jakoukoliv přidanou hodnotu a jehož snahou je získat marži, pak to zpravidla znamená navýšení ceny), ale zejména specifické okolnosti, za nichž společnost [REDACTED] [REDACTED] vstoupila a figurovala jako prostředník mezi [REDACTED] [REDACTED] nemocnicí a společností [REDACTED] [REDACTED] a o nichž bude ještě zmínka níže.

Zřejmě nejvýraznějším aspektem obhajoby obžalovaného Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] který je zdůrazňován i v odvolání, bylo jeho tvrzení, že v důsledku výše popisovaného jednání nevznikla [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnici škoda. V této souvislosti obžalovaný odkazoval na závěry znaleckého posudku z oboru ekonomika zpracovaného Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] dále na skutečnost, že společnost [REDAKCE] [REDAKCE] prodává zdravotnický materiál (včetně předmětných stentů) různým zákazníkům za různé ceny, a konečně na okolnost, že škodu způsobenou [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnici nelze ztotožňovat s obohacením společnosti [REDAKCE] [REDAKCE]. Ani tuto argumentaci obžalovaného ovšem krajský soud neakceptoval.

Obecně sice jistě platí, že pokud osoba mající zákonnou či smluvně převzatou povinnost spravovat cizí majetek umožní získat jinému subjektu majetkový prospěch, pak to automaticky neznamená, že tím vzniká vlastníkovému spravovanému majetku škoda a že tato škoda odpovídá prospěchu, který získal cizí subjekt. Rovněž je pravdou, že podle provedeného dokazování společnost [REDAKCE] [REDAKCE] provádí individuální cenovou politiku. Nicméně v projednávaném případě je třeba vzít v potaz – a okresní soud to také učinil - následující podstatné skutečnosti, jež vyplynuly z provedených důkazů.

Především je zřejmé, že společnost [REDAKCE] [REDAKCE] měla eminentní zájem získat možnost dodávat zdravotnický materiál pro oddělení intervenční kardiologie [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnice. Zmíněná společnost zásadně preferuje při prodeji svého zboží přímý obchodní vztah s koncovým odběratelem. Pokud v posuzované věci takový vztah navázán nebyl, ale obchodní transakce s kardiomateriálem probíhaly přes společnost [REDAKCE] [REDAKCE] jako prostředníka, pak se tak stalo jen a pouze z důvodu výslovného požadavku obžalovaného Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE]. Samotná společnost [REDAKCE] [REDAKCE] byla charakterizována – jak okresní soud zcela přiléhavě konstatuje v odůvodnění napadeného rozsudku - anonymní strukturou akcionářů, ryze formálními statutárními orgány a formálním sídlem, nulovou kreditní historií v dodávkách kardiomateriálu, nulovým odborným personálním a logistickým zázemím a nulovou přidanou hodnotou při realizaci zakázek. Její činnost záležela pouze v tom, že přeformátovovala objednávky od [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnice, poté je postoupila společnosti [REDAKCE] [REDAKCE], tato společnost pak objednaný materiál dodávala ze své centrály přímo [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnici. Společnost [REDAKCE] [REDAKCE] se zbožím nijak nemanipulovala a neměla jakékoliv náklady na dopravné či skladné. Ostatně k samotnému rozšíření předmětu podnikání této společnosti o nákup, skladování a prodej zdravotnických prostředků došlo až několik měsíců poté, co společnost [REDAKCE] [REDAKCE] počala dodávat materiál na oddělení intervenční kardiologie [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnice. Konečně z provedeného dokazování vyplynulo, že společnost [REDAKCE] [REDAKCE] kardiomateriál od společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] dále distribuovala (prodávala) pouze [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnici, žádného jiného zákazníka v tomto směru neměla.

Jsou-li všechny výše uvedené okolnosti hodnoceny ve vzájemném souhrnu, pak lze učinit bezpečný závěr nejen o tom, že jediným důvodem zapojení společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] jako prostředníka mezi [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnici a společností [REDAKCE] [REDAKCE] byla snaha navyšováním cen zcela účelově odčerpávat finanční prostředky, jimiž je financováno zdravotnictví, ale také a zejména o tom, že při určování cen, za něž společnost [REDAKCE] [REDAKCE] dodávala kardiomateriál společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] byla zohledňována nikoliv tato společnost, nýbrž [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnice. Poněkud jinak vyjádřeno, je namístě dovodit, že pokud by mezi [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnici jako koncového odběratele a společností [REDAKCE] [REDAKCE] jako distributora nevstoupila

společnost [REDACTED] [REDACTED] coby prostředník, pak by [REDACTED] [REDACTED] nemocnice získávala kardiomateriál za shodné ceny, za jaké je pořizovala [REDACTED] [REDACTED] od společnosti [REDACTED] [REDACTED]. Tomuto závěru ostatně odpovídá i písemné vyjádření společnosti [REDACTED] [REDACTED] ze dne 24. 7. 2008 (č. l. 1427-1428 spisu), podle něhož tato společnost přistupovala ke společnosti [REDACTED] [REDACTED] v otázce cen stejně, jako kdyby jednala přímo s [REDACTED] [REDACTED] nemocnicí. Odtud vyplývá, že v projednávané věci je třeba majetkový prospěch získaný společností [REDACTED] [REDACTED] ztotožnit se škodou, která byla způsobena na majetku [REDACTED] [REDACTED] nemocnice (ovšem s tou výhradou, že toto obohacení a potažmo i majetková škoda se z trestněprávního pohledu odvíjí pouze od rozdílu v nákupních cenách stentů popsanych ve výroku napadeného rozsudku, jak bude ještě níže zmíněno). Na tomto závěru nic nemění ani obsah obhajobou zdůrazňovaného znaleckého posudku Ing. [REDACTED] [REDACTED] a to právě s přihlédnutím k výše popsaným specifickým okolnostem, jež charakterizují postavení [REDACTED] [REDACTED] jako prostředníka mezi [REDACTED] [REDACTED] nemocnicí a společností [REDACTED] [REDACTED].

Námítka obhajoby, podle které nebylo prokázáno, že obžalovaný znal přesné ceny, za něž společnost [REDACTED] [REDACTED] kupovala předmětný kardiomateriál od společnosti [REDACTED] [REDACTED], je sice sama o sobě opodstatněná, nicméně pro trestní odpovědnost obžalovaného nemá význam. Zásadní je shora již zmíněná skutečnost, že jediným důvodem, pro který společnost [REDACTED] [REDACTED] vstoupila jako prostředník mezi [REDACTED] [REDACTED] nemocnicí a společností [REDACTED] [REDACTED] při nákupu materiálu pro oddělení intervenční kardiologie, byla snaha účelovým navyšováním cen odčerpávat finanční prostředky určené na financování zdravotnictví. Této skutečnosti si obžalovaný musel být velice dobře vědom, což lze dovozovat zejména z toho, jakou aktivní roli sehrál při vyjednání a realizaci daného nákupního modelu kardiomateriálu, navíc nelze přehlédnout ani jeho vazby na společnost [REDACTED] [REDACTED] (vedle té, která je zmiňována v odvolání státního zástupce, jde i o skutečnost, že zakladateli této společnosti byly osoby, které zároveň figurovaly jako členové orgánů společnosti [REDACTED] [REDACTED] a. s., jejímž byl obžalovaný v minulosti zaměstnancem a předsedou dozorčí rady).

Správným shledává krajský soud rovněž názor okresního soudu, že škodu způsobenou stíhaným jednáním na majetku [REDACTED] [REDACTED] nemocnice lze vztáhnout jen ke kardiomateriálu zakoupenému, respektive vykázanému v roce 2007, nikoliv v roce 2006. Důvodem je skutečnost, že v uvedených letech existoval odlišný způsob úhrady zdravotní péče poskytnuté oddělením intervenční kardiologie [REDACTED] [REDACTED] nemocnice zdravotní pojišťovnou. Stručně řečeno šlo o to, že v roce 2006 byla péče na uvedeném oddělení hrazena nad rámec paušální platby, což v praxi ve vztahu k nakupovanému kardiomateriálu znamenalo, že zdravotní pojišťovna uhradila [REDACTED] [REDACTED] nemocnici tento materiál v ceně, za kterou jej koupila (pokud nebyla překročena limitní maximální cena označovaná jako [REDACTED] max, k čemuž však nedošlo). Proto v daném roce nemohla vzniknout na majetku [REDACTED] [REDACTED] nemocnice škoda. Ačkoliv tedy ve zmíněném období následkem počínání obžalovaného byly účelově vyváděny finanční prostředky určené na financování veřejné zdravotní péče a takové jednání je jistě nemravné, nelze je podřadit pod skutkovou podstatu trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 trestního zákona, neboť jeho zákonným znakem je vznik škody na takovém majetku, který je pachatel podle smlouvy či zákona povinen spravovat. V roce 2007 ovšem byla již úhrada provozu intervenční kardiologie součástí paušální platby ve smyslu úhradové vyhlášky, následkem čehož stíhaným

jednáním, jež spočívalo v účelovém navyšování nákupních cen kardiomateriálu, docházelo k majetkovému poškození [REDACTED] nemocnice.

Prisvědčit je třeba rovněž závěru okresního soudu, že způsobenou škodu lze spolehlivě vyčíslit pouze ve vztahu ke stentům označeným ve výroku napadeného rozsudku, nikoliv k dalšímu kardiomateriálu. V uvedeném směru lze v zájmu stručnosti odkázat na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozsudku, kde je zmíněná okolnost přesvědčivě a logicky vysvětlena.

Z toho, co bylo řečeno výše, vyplývá neopodstatněnost názoru státního zástupce, podle něhož škodou způsobenou projednávaným činem je prostý matematický rozdíl mezi cenou, za níž veškerý kardiomateriál za období let 2006 a 2007 koupila [REDACTED] nemocnice od společnosti [REDACTED] a cenou, za níž tentýž materiál koupila společnost [REDACTED] od společnosti [REDACTED].

Za důvodný krajský soud nepovažuje ani argument obhajoby o absenci subjektivní stránky trestného činu s odkazem na skutečnost, že obžalovaný Mgr. [REDACTED] vycházel po převážnou část roku 2007 z předpokladu, že i pro tento rok budou platit shodné principy financování zdravotní péče zdravotní pojišťovnou jako v roce 2006. Je sice pravdou, že podle provedeného dokazování rámcové smlouvy o poskytování a úhradě zdravotní péče byly se zdravotními pojišťovnami uzavírány až v průběhu roku 2007. Na straně druhé je však třeba si uvědomit, že specifický způsob úhrady péče poskytované oddělením intervenční kardiologie [REDACTED] nemocnice ze strany zdravotní pojišťovny v roce 2006 byl odůvodněn skutečností, že uvedené oddělení bylo v tomto roce stále posuzováno jako relativně nové (podle výpovědí lékařů [REDACTED] nemocnice počalo působit v druhém pololetí roku 2005 a rozbíhalo se postupně, plný provoz byl zahájen až počátkem roku 2006). Jak se podává z výpovědí představitelů [REDACTED] nemocnice i zdravotních pojišťoven, obvyklým obdobím, kdy je péče na nově vzniklém oddělení hrazena nad rámec paušální platby, bývá jeden rok. Z uvedeného plyne, že obžalovaný již před uzavřením rámcových smluv o poskytování a úhradě zdravotní péče se zdravotními pojišťovnami musel počítat a být srozuměn s eventualitou (a to i s ohledem na znění úhradové vyhlášky č. 619/2006 Sb.), že oddělení intervenční kardiologie v roce 2007 bude hrazeno již v rámci paušální platby (a nikoliv nad její rámec, jak tomu bylo v roce 2006), v důsledku čehož stíhané jednání bude mít za následek vznik škody na majetku [REDACTED] nemocnice. Ostatně obžalovanému bylo zjevně lhostejné, zda k obohacování společnosti [REDACTED] bude docházet na úkor zdravotní pojišťovny (jak tomu bylo v roce 2006) či na úkor [REDACTED] nemocnice (jak tomu bylo v roce 2007). Ve vztahu ke způsobenému trestněprávně relevantnímu následku si tak počínal minimálně v úmyslu nepřímém (§ 4 písm. b) trestního zákona), přičemž tato forma zavinění je k odpovědnosti za trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 trestního zákona postačující.

Jako irelevantní je pak třeba odmítnout ty námitky obžalovaného Mgr. [REDACTED] v nichž poukazuje na svou pracovní neschopnost po část roku 2007. Podstatné pro jeho trestní odpovědnost je, že právě on, ačkoliv měl podle zákona uloženou i smluvně převzatou povinnost spravovat majetek [REDACTED] nemocnice, svým aktivním jednáním vědomě nastavil takový model nákupu kardiomateriálu, v jehož důsledku se společnost [REDACTED] v daném roce obohacovala a [REDACTED] nemocnici vznikala škoda. Skutečnost, zda v rámci takto jím nastaveného modelu pak osobně podepisoval a

odesílal společnosti [REDACTED] [REDACTED] všechny objednávky kardiomateriálu či jen některé z nich, je celkem bezvýznamná.

Všechny výše uvedené skutečnosti dokládají opodstatněnost závěru okresního soudu, že jednání obžalovaného Mgr. [REDACTED] [REDACTED] vykazuje po formální stránce objektivní i subjektivní znaky skutkové podstaty trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 trestního zákona. Podle provedeného dokazování totiž jmenovaný obžalovaný úmyslně porušil obchodním zákoníkem uloženou (tedy zákonnou) i manažerskou smlouvou stanovenou (čili smluvně převzatou) povinnost opatrovat a spravovat majetek [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, v důsledku čehož vznikla na jejím majetku škoda přesahující částku 25.000,--Kč, tedy ve smyslu § 89 odst. 11 trestního zákona škoda nikoliv malá.

Krajský soud nesdílí ani názor obhajoby, že projednávaná věc má charakter maximálně obchodněprávního sporu a neměla by tak být řešena prostředky trestního práva. Je naopak přesvědčen, že počínání obžalovaného má zřetelný trestněprávní aspekt, tedy že – z pohledu ustanovení § 3 odst. 2, 4 trestního zákona – stupeň společenské nebezpečnosti posuzovaného činu zcela jistě přesahuje hranici nepatrného stupně, a to z těchto důvodů.

Jedinými okolnostmi, které společenskou nebezpečnost stíhaného jednání snižovaly, byly osoba obžalovaného a doba, která od spáchání posuzovaného činu uplynula. Naproti tomu je třeba přihlídnout k výši způsobené majetkové škody, jež téměř desetinásobně přesáhla hranici škody nikoliv malé, jak vymezena ustanovením § 89 odst. 11 trestního zákona. Navíc tato škoda byla způsobena na majetku, který byl určen primárně k hrazení zdravotní péče, a poškozeným ve věci byla [REDACTED] [REDACTED] nemocnice, jež sice má status akciové společnosti podle obchodního zákoníku a z formálně právního hlediska tak jde o soukromoprávní subjekt, nicméně jejím jediným akcionářem je [REDACTED] kraj, jenž má ve smyslu zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, postavení veřejnoprávní korporace. Z uvedeného plyne, že stupeň společenské nebezpečnosti počínání obžalovaného je zdatelně zvyšován významem dotčeného zájmu chráněného trestním zákonem a způsobeným následkem. V neprospěch obžalovaného je třeba hodnotit rovněž skutečnost, že porušil jak zákonnou, tak i smluvně převzatou povinnost spravovat majetek poškozeného subjektu. Celkově tak lze konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného v rámci nebezpečnosti typové považovat minimálně za průměrný, tedy za výrazně vyšší než nepatrný. Jednání obžalovaného proto nese i materiální znak trestného činu.

K argumentaci obhajoby, v níž se zdůrazňuje charakter trestního práva jako krajního prostředku při regulaci soukromoprávních vztahů, uvádí krajský soud následující. Trestní právo chrání společenské hodnoty, práva a oprávněné zájmy fyzických a právnických osob. Zásada, že trestní právo má charakter ultima ratio, tedy že jde o nejzazší prostředek při ochraně uvedených práv a oprávněných zájmů, který lze použít tam, kde neexistuje jiné než trestněprávní řešení, platí primárně pro zákonodárce. Ten by měl při konstrukci skutkových podstat trestných činů dbát, aby za trestné jednání byly prohlášeny jen ty nejzávažnější zásahy do právních vztahů, ať již veřejnoprávní či soukromoprávní povahy. Pokud zákonodárny orgán určitý typ jednání prohlásí za trestné, je povinností orgánů činných v trestním řízení v případě, že existuje důvodné podezření, že takovéto jednání bylo spácháno, toto jednání stíhat (neexistuje-li zákonem stanovená výjimka, která by trestní stíhání vylučovala). Opačný postup by u státního zástupce znamenal porušení zásady legality (§ 2 odst. 3 trestního řádu) a u všech orgánů činných v trestním řízení porušení zásady oficiality (§ 2 odst. 4 trestního řádu).

V rámci trestního řízení pak musejí všechny orgány činné v trestním řízení důsledně zkoumat, zda posuzované jednání nese nejen po stránce formální, ale i po stránce materiální všechny znaky některého trestného činu. Právě tímto postupem realizují orgány činné v trestním řízení zásadu charakteru trestního práva jako ultima ratio. Jestliže v posuzované věci shledaly orgány přípravného řízení i soudy obou stupňů, že stíhané jednání vykazuje jak formální, tak i materiální znak trestného činu (příčemž posléze uvedený znak je poměrně výrazný), pak nelze souhlasit s názorem obžalovaného, že k řešení projednávaného případu jsou postačující prostředky civilního práva a že tedy jeho trestní stíhání a nakonec i odsouzení je v rozporu s principem subsidiarity trestní represe.

Veden výše popsanými úvahami krajský soud neshledal důvodnou žádnou z námitek obžalovaného Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] jimiž brojil proti skutkovým zjištěním a právním závěrům obsaženým v napadeném rozsudku. Okresním soudem zjištěný skutkový stav věci má oporu v provedeném dokazování, rovněž jím užitá právní kvalifikace jednání obžalovaného je přílehlavá. V této souvislosti okresní soud správně posoudil i otázku časové působnosti trestních zákonů, byť v daném směru v napadeném rozsudku schází jakákoliv argumentace, kterou tak musí doplnit krajský soud.

Stíhaný skutek byl spáchán za účinnosti dřívějšího trestního zákona, soudy obou stupňů však o něm rozhodovaly již v době účinnosti nového trestního zákoníku, jímž je zákon č. 40/2009 Sb. (dále jen nový trestní zákoník). Podle § 2 odst. 1 nového trestního zákoníku platí, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Shodně byla časová působnost definována i v § 16 odst. 1 dřívějšího trestního zákona. Trestností se v právní teorii i praxi rozumí veškeré podmínky významné pro výrok o vině i o trestu. Při posuzování otázky časové působnosti trestních zákonů platí zásada, že dřívějšího či nového zákona je třeba ve vztahu k určitému trestněprávně relevantnímu skutku vždy užít jako celku, nelze tedy otázku viny posuzovat podle jednoho zákona a otázku trestu podle zákona druhého.

V projednávané věci je stíhaný skutek nepochybně trestný podle obou trestních kodexů. Podle nového trestního zákoníku vykazuje zákonné znaky přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1. Podle dřívějšího trestního zákona, jak jej aplikoval v napadeném rozsudku okresní soud, naplňuje skutkovou podstatu trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1. Relevantní trestní sazby jsou v obou zákonech z hlediska přísnosti v zásadě shodné, představují trest odnětí svobody až na dvě léta a jeden trest nespojený s odnětím svobody (trest zákazu činnosti podle nového trestního zákoníku, trest peněžitý podle dřívějšího trestního zákona, přičemž oba tyto druhy trestů jsou z hlediska přísnosti srovnatelné). Ze vzájemného poměru trestních sazeb tedy nevyplývá, že by pro obžalovaného bylo příznivější použití nového trestního zákoníku, jeho aplikace není pro obžalovaného výhodnější ani v žádném jiném ohledu. Proto je namístě stíhané jednání kvalifikovat podle dřívějšího trestního zákona.

Za věcně správný a zákonný považuje krajský soud rovněž výrok o trestu. Okresní soud při úvaze u druhu a výměře trestu respektoval všechna hlediska pro posouzení této otázky rozhodná, jež jsou zakotvena zejména v ustanoveních § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 trestního zákona. S přihlédnutím ke skutečnosti, že obžalovaný je dosud bezúhonnou osobou a v projednávané věci spáchal typově méně závažný trestný čin, lze vystačit s trestem nespojeným s přímou trestní represí. Výchovní trest v podobě podmíněného trestu odnětí

svobody, uložený mezi třetinou a polovinou zákonné trestní sazby při stanovení zkušební doby v polovině zákonného rozpětí, vnímá krajský soud jako adekvátní osobě obžalovaného i okolnostem případu. Ostatně žádný z odvolatelů proti takto koncipovanému trestu v odvolání žádné konkrétní námitky ani nevznesl.

Jakékoliv pochybení - ať již hmotněprávní anebo procesněprávní – nebylo shledáno ani ve výroku o náhradě škody napadeného rozsudku. Poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnice v rámci trestního řízení řádně a včas ve smyslu ustanovení § 43 odst. 3 trestního řádu uplatnila nárok na náhradu škody. Obžalovanému Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] bylo trestněprávně relevantní počínání (čili zaviněné protiprávní jednání) provedeným dokazováním prokázáno, a to včetně škody způsobené poškozené v částce 234.360,-- Kč. Vzniklá majetková škoda nebyla poškozené do současné doby ani částečně uhrazena. Za tohoto stavu okresní soud správně postupoval podle § 228 odst. 1 trestního řádu i podle příslušných hmotněprávních ustanovení a obžalovaného Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] zavázal k povinnosti uhradit škodu v uvedené částce poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnici. Se zbytkem uplatněného nároku, jenž přesahoval škodu prokázanou v trestním řízení, byla poškozená v souladu s ustanovením § 229 odst. 2 trestního řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Rovněž u zprošťující části napadeného rozsudku, jež se váže k obžalovanému Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] se krajský soud beze zbytku ztotožnil se závěry okresního soudu obsaženými v napadeném rozsudku.

Státní zástupce v obžalobě i v podaném odvolání dovozuje, že jmenovaný obžalovaný se úmyslně podílel na dojednání nákupního modelu, který byl pro [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnici značně nevýhodný, že byl aktivně zainteresován do vyjednávání kontraktu mezi společnostmi [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] a že akceptoval daný obchodní model. I podle názoru krajského soudu však žádné z právě popsanych dílčích jednání, jež tvoří podstatu stíhaného skutku, nebylo obžalovanému prokázáno.

Pokud státní zástupce poukazuje na svědeckou výpověď představitele společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] z té lze ve vztahu k obžalovanému Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] vzít za prokázanou pouze okolnost, že se s ním jednou setkal v rámci jednání se zástupci [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnice (tuto okolnost ovšem připouští sám obžalovaný). Svědek ale nebyl schopen při hlavním líčení zcela bezpečně potvrdit, že k onomu setkání došlo právě na některé ze schůzek, při nichž obžalovaný Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] vznesl požadavek, aby byl kardiomateriál dodáván do [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnice prostřednictvím společnosti [REDAKCE] [REDAKCE]. Za tohoto stavu lze stěží činit závěr, natož závěr bezpečný a nepochybný, že obžalovaný Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] se úmyslně podílel na dojednání nevýhodného nákupního modelu pro intervenční kardiologii a že byl aktivně zainteresován do vyjednávání kontraktu mezi společnostmi [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE]. Pro takový závěr pak ani náznakem nesvědčí ani žádný jiný důkaz, ať se již jedná o svědecké výpovědi dalších představitelů společností [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] či o listiny založené ve spisovém materiálu. Ostatně státní zástupce existenci takového jiného důkazu v odvolání ani nezmiňuje.

Rovněž tvrzení státního zástupce, že obžalovaný Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] akceptoval výše zmíněný nákupní model, nemá oporu v jakémkoliv z provedených důkazů. Z ničeho

nevyplývá, že by tento obžalovaný schvaloval, podepisoval či odesílal objednávky pro společnost [REDAKCE] [REDAKCE] že by potvrzoval faktury došlé od zmíněné společnosti, případně se dopouštěl jiného jednání, ať již ve formě aktivního konání či opomenutí svých povinností ve smyslu § 89 odst. 2 trestního zákona, které by svědčilo o tom, že nějak participoval na stíhaném skutku. V této souvislosti lze ostatně přisvědčit obhajobě, že jakákoliv konkrétní činnost související s nákupem materiálu pro oddělení intervenční kardiologie [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnice ani nespádala do oblasti pracovní náplně obžalovaného.

Pro úplnost je třeba poznamenat, že i pokud by si obžalovaný Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] počínal způsobem, který by bylo možno označit za akceptaci ve věci existujícího nákupního modelu kardiomateriálu, pak by muselo být – z hlediska naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 trestního zákona - prokázáno, že tak činil s vědomím toho, jak byl obžalovaným Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] nastaven a jak funguje zmíněný model nákupu, tedy že si byl vědom skutečnosti, že i jeho případným počínáním vzniká [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnici škoda. Taková vědomost obžalovaného však z provedených důkazů zřejmá není. Trestný čin podle § 255 trestního zákona je přitom trestným činem úmyslným, k jeho trestnosti je proto třeba alespoň nepřímého úmyslu. Touto formou zavinění musí být zahrnuty všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, tedy v posuzovaném případě i vznik škody, přičemž základním atributem úmyslného zavinění (přímého i nepřímého) je vědomostní složka, tedy vědomost pachatele o existenci všech skutkových okolností zakládajících trestný čin. Z uvedeného současně vyplývá, že v úvahu by nepřicházela – opět za předpokladu, že by z dokazování vyplývala nějaká participace obžalovaného na stíhaném skutku – ani právní kvalifikace jako trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a trestního zákona, neboť jeho skutková podstata vyžaduje zavinění ve formě vědomé nedbalosti, jejíž nedílnou součástí je rovněž vědomostní složka v naznačeném smyslu. Navíc u trestného činu podle § 255a trestního zákona je již v základní skutkové podstatě znakem objektivní stránky způsobení škody značné, tedy škody dosahující ve smyslu § 89 odst. 11 trestního zákona částky nejméně 500.000,--Kč. Škoda v takové výši na majetku [REDAKCE] [REDAKCE] nemocnice však v průběhu řízení prokázána nebyla.

Za situace, kdy v případě obžalovaného Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] nebylo provedeným dokazováním zjištěno, že by se podílel na spáchání skutku, který byl předmětem trestního řízení, okresní soud tohoto obžalovaného správně při aplikaci ustanovení § 226 písm. c) trestního řádu zprostil podané obžaloby.

Krajský soud v Plzni tak neshledal odvolání obžalovaného Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] a státního zástupce proti napadenému rozsudku v žádném směru důvodnými. Proto je postupem podle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho

bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 17. prosince 2012

JUDr. Pavel Fait, v.r.
předseda senátu

Vypracoval: Mgr. Martin Kantor, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Hálová